

Les unions de les parelles homosexuals

Dr. Joan Costa

Introducció: la celebració civil d'una unió homosexual

El diputat ecologista, Noël Mamère, batlle a la localitat de Bègles, tot considerant que la legislació francesa entorn dels «matrimonis homosexuals» és imprecisa i ambigua, tot fonamentant-se en què els articles del codi civil que enumeren les condicions requerides per poder contraure matrimoni no estipulen que els futurs esposos hagin de ser de sexe diferent, volgué celebrar una unió homosexual amb validesa jurídica. L'acte tingué lloc el cinc de juny de 2004, en el qual s'uniren Bertrand Charpentier i Stéphane Chapin. En les paraules que els hi adreçà digué: «el vostre casament és el primer, però espero que això esdevindrà quelcom normal». I presentà el fet com una lluita política en defensa d'una societat oberta que exclouï tot tipus de discriminació, inclosa l'homofòbia.

Poc després del suposat «casament», el ministre de l'interior, Dominique de Villepin, inicià un procediment sancionador contra Mamère. No fou l'únic a reaccionar. El ministre de Justícia, Dominique Perben, declarà immediatament la manca de validesa de l'esmentat casament i el primer ministre, Jean-Pierre Raffarin, denuncià també l'actuació de Mamère, argumentant que el codi civil no autoritza el casament de dues persones del mateix sexe. Cal recordar que els homosexuals de França tenen accés a les unions civils mitjançant el Pacte social de solidaritat (Pacs), des de 1999. Tanmateix, el Pacs no comporta tots els drets propis del matrimoni.

Fets semblants han succeït en altres parts del món. Per exemple, aquest mateix agost passat el Tribunal Suprem de Califòrnia decidí d'anular quatre mil matrimonis homosexuals celebrats entre el 12 de febrer i l'11 de març de 2004 a San Francisco, tot argumentant jurídicament que el batlle de la ciutat, Gavin Newson, no en tenia autoritat.

El reconeixement de matrimonis de parelles del mateix sexe només s'admet actualment a Holanda –que celebrà les quatre primeres noces civils d'homosexuals de la història l'abril de 2001, amb una legislació tot just estrenada, en la qual s'inclouen drets com ara el de l'adopció–, Bèlgica, les províncies de British Columbia, Ontario i Quebec al Canadà, i a l'estat de Massachusetts d'Estats Units.

Fins ací els fets. Cal ara, davant d'aquests fets, preguntar-se: L'estat, ha de legalitzar les unions homosexuals? Cal lluitar, com han fet els alcaldes esmentats, per evitar la discriminació social d'aquest grup humà? És bona per a la ciutadania l'acceptació del matrimonis homosexuals? La seva integració social i la respectiva regulació jurídica, ho hem de veure com un avenç social? Amb les respostes a aquestes qüestions –que requereixen d'una anàlisi prèvia de l'homosexualitat i de la seva incidència en la vida pública–¹ podrem discernir el comportament que cal exigir a les autoritats i a la ciutadania.

¹ Recomanen la lectura de l'article publicat a Internet, d'aspecte divulgatiu, però força lluminós per la qüestió que ens ocupa: *Lo que usted debe saber sobre el homosexualismo*, <http://www.vidahumana.org/vidafam/homosex/homosexuales.html>, i el document de la CONGREGACIÓ PER A LA DOCTRINA DE LA FE, *Consideracions sobre els projectes de reconeixement legal de les unions entre persones homosexuals*, 3-6-2003.

Anàlisi multidisciplinària de les unions homosexuals

Les dades bíbliques

Com a article d'una revista de teologia, cal partir de la dada bíblica.² De l'homosexualitat, la Sagrada Escripura en parla i clar. Citem, per exemple, com a passatges que condemnen directament les relacions homosexuals: Gn 19,1-29; Lv 18,22, on s'afirma taxativament: «No jéguis amb un altre home com es fa amb una dona: és una cosa abominable.»; Lv 20,13; Dt 23,17-18; 1R 14,24; 1R 15,12; 1R 22,47; Jc 19,22 ; 2R 23,7; Rm 1,24-27, on consta una altra de les condemnes divines de l'exercici de l'homosexualitat: «Les dones han canviat l'ús natural del sexe per un ús contra natura, i igualment els homes, deixant la relació natural amb la dona, s'han encès de passió els uns pels altres i han comès actes infamants homes amb homes. Realment, han rebut la recompensa que mereixia el seu error!»; 1Co 6,9, que jutja les unions entre homes del mateix sexe d'injustes, alhora que tanca les portes del Regne del Cel: «¿No sabeu que els injustos no posseiran en herència el Regne de Déu? No us feu il·lusions! Ni els qui porten una vida immoral, [...] ni els qui tenen relacions sexuals amb altres homes, [...] no posseiran en herència el Regne de Déu»; aquesta darrera afirmació es repeteix a 1Tim 1,8-10; 2Pe 2,6; i Jd 1,7.

Altres textos fan referència directa al que succeí a Sodoma i al judici de Déu: Gn 13:13; Dt 29:23; Is 3:9; Is 13:19; Jr 23:14; Jr 49:18; Jr 50:40; Lm 4:6; Am 4:11; Mt 10:15; Lc 17:29. Hi trobem, també, relats que condemnen el travestisme directament o indirecta: Dt 22:5, on s'afirma: «Una dona no ha de portar vestits d'home, ni un home vestits de dona: el Senyor, el teu Déu, detesta els qui es comporten així.»; 1 Cr 11:14. Podem, encara, mencionar tot un seguit de passatges bíblics en els quals hom parla del matrimoni i de l'home i la dona com a creació de Déu, que tendeixen a condemnar la transexualitat: Gn 1:27; Gn 1:28 ; Gn 2:18-24 ; Mc 10:6-12 ; 1 Co 7:1-4; Rm 6:12; 1 Tim 5:14; Ef 5:22-25. Pensem que aquest reguitzell de fragments bíblics és prou expressiu del pensament diví quant a aquesta qüestió, tanmateix, altres perspectives com ara la mèdica, la sociològica i la jurídica poden aportar-nos ulteriors dades d'interès.

Algunes consideracions mèdiques

Des d'un punt de vista mèdic no es pot afirmar taxativament, després de molts estudis, alguns dels quals han intentat forçar el contrari, que l'atracció pel mateix sexe (SSA = same sex attraction) rau en factors hereditaris, genètics, hormonals o neurològics, la qual cosa no significa que aquests factors no puguin predisposar-la.³ El mateix cal dir de l'alcoholisme, on estudis sobre el tema han mostrat una base orgànica que hi predisposa, això no obstant, les persones afectades són lliures de cercar ajut i guarir-se. Sovint, l'homosexualitat prové d'una manca de maduresa afectiva, o de la seducció de l'infant o l'adolescent per part d'un adult homosexual. Hi ha, però, molts treballs que vinculen íntimament l'alteració d'identitat de sexe (GID = Gender Identity Disorder) amb un comportament futur homosexual.⁴

² Cf. *The Maryfaithful*, maig/juny-1979.

³ Per exemple, el treball de ROBERT LERNER i ALTHEA NAGAI, *No Basis: What the Studies Don't Tell Us About Same-Sex Parenting*, en evaluar 49 estudis i mostrar-ne les deficiències. El trobareu a Internet:

<http://www.marriagewatch.org/publications/nobasis.htm>; cf. GERARD J.M. VAN DEN AARDWEG, *¿Se puede curar la homosexualidad?*; cf. Jokin de Irala, *Sobre la adopción de lesbianas*,

<http://www.arvo.net/includes/documento.php?IdDoc=9186&IdSec=784>; cf. AQUILINO POLAINO, *Bioética y etiología de la homosexualidad*, Cuadernos de Bioética, vol. VIII, nº. 32 (4a 1997): 1275-1307 (podeu trobar-lo a Internet:

http://www.ivargentina.org/Foro_SAlfonso/articulos_ajenos/homosexualidad_etiologia.htm); cf. V. VILLAR i B. DALE O'LEARY, *Cómo entender la Homosexualidad*, Ed LaCaja, Madrid 2003; ANA CARMEN MARCUELLO i MARÍA ELÓSEGUI, *Sexo, género, identidad sexual y sus patologías*, <http://www.ivaf.org/hs/genero.htm>.

⁴ DALE O'LEARY, *La ideología homosexualista y la redefinición del matrimonio*,

<http://www.aciprensa.com/Familia/respuestahomo.htm>; cal llegir també la Declaració de l'Associació Mèdica Catòlica d'EEUU, *Homosexualidad y esperanza*, <http://www.narth.com/docs/eeuu.html> (amb abundant bibliografia).

En la mesura que hom té en consideració aquesta perspectiva mèdica, la SSA esdevé un *trastorn* que pot ser, en part, guarit. Estudis realitzats, per exemple, per Van den Aardweg,⁵ mostren que un 30% dels seus pacients amb tendències homosexuals per motius de mancances afectives han guarit totalment i un altre 30% canvien més o menys gradualment. D'ací la responsabilitat d'educadors d'ajudar a aquestes persones i de no cedir a una resignació d'acceptació irreversible del fet. L'autor conclou que el camí de guarició no passa per la compassió ni molts menys encara per l'acceptació de la seva situació com a «normal». La Congregació per a la Doctrina de la Fe dóna suport a aquesta conclusió en escriure, en el seu document intítulat *La no discriminació de les persones homosexuals*, que «en la discussió que seguí a la publicació de la *Declaració sobre algunes qüestions d'ètica sexual*, publicada per la Congregació per a la Doctrina de la Fe el 1975, foren proposades interpretacions excessivament benèvols de la condició homosexual mateixa, fins al punt que algú s'atreví àdhuc a definir-la indiferent, o simplement, bona, la *Carta als bisbes de l'Església catòlica sobre l'atenció pastoral a les persones homosexuals*, publicada per la mateixa Congregació el 1986, continua precisant que la inclinació particular de la persona homosexual, “encara que en si no sigui pecat, constitueix tanmateix una tendència, més o menys forta, vers un comportament intrínsecament dolent des del punt de vista moral. Per aquest motiu la inclinació mateixa ha de ser considerada com objectivament desordenada. Per tant, els qui es troben en aquesta condició haurien de ser objecte d'una particular sol·licitud pastoral, per tal que no arribin a creure que la realització concreta d'aquesta tendència en les relacions homosexuals és una opció moralment acceptable”».

Tothom sap que l'homosexualitat era tinguda com a patologia per l'Associació de Psiquiatria dels Estats Units, i que per pressions *polítiques* es va treure. El fet no és intranscendent, perquè en la mesura que no es reconeix com a patologia i es considera com una opció o elecció més de les persones, tota qualificació com a trastorn significarà un atemptat contra la dignitat i la fama de les persones que s'identifiquen com a tals i caldrà evitar-ho, socialment i jurídica. Més encara, s'ha arribat al punt que l'Associació de Psicologia de l'Estat de Washington s'oposa a la teràpia que cerca de canviar l'orientació sexual dels homosexuals.

Una altra dada mèdica digna de tenir-se en compte és l'estructura corporal humana. En les relacions heterosexuales, l'esperma no pot normalment penetrar la paret de la vagina, puix que està protegida per una mucosa especial perquè els virus no hi penetrin, a més de posseir múltiples capes. El recte, pel contrari, té molt poc gruix i, a més, per estar destinat a assimilar els últims aliments útils, conté vasos limfàtics molts desenvolupats, que ho reabsorbeixen gairebé tot, fins i tot medicaments i virus. Aquesta disposició biològica no és perillosa perquè aquest conducte normalment no s'obre excepte per descarregar-ne el contingut sense deixar entrar res. Amb l'exercici de l'homosexualitat masculina, fent un ús inadequat –i, per tant, antinatural en tots els sentits de la paraula– s'obre la porta a molts virus que normalment no tindrien cap oportunitat d'èxit. L'esperma penetra fàcilment la paret del recte, trencant-la o masegant-la i produint danys immunològics. Aquesta pràctica produeix sovint entre els homosexuals, a més d'un trauma en el recte, un gran intercanvi de fluids del cos amb un accés gairebé directe de substàncies infeccioses al torrent sanguini. A causa de tot això, les relacions anals i altres pràctiques que no cal anomenar són les formes de contacte sexual més eficients de contagiar certs tipus d'hepatitis, Sida, sífilis i tota una munió de malalties que es transmeten mitjançant la sang.⁶ Resta obvi i no cal més comentaris per fer-nos un judici moral.

La perspectiva sociològica

Des d'un punt sociològic, hom pot constatar, a més, el alt grau de promiscuïtat en les relacions homosexuals i l'elevat nombre de companys distints, fins i tot anònims. Hi ha estudis que

⁵ GERARD J.M. VAN DEN AARDWEG, *¿Se puede curar la homosexualidad?*, http://www.mercaba.org/FICHAS/Homosexualidad/se_puede_curar_la_homosexualidad.htm.

⁶ Cf. <http://www.vidahumana.org/vidafam/homosex/homosexuales.html>.

reconeixen que el 43% dels homosexuals admeten haver tingut relacions sexuals amb uns cinc-cents homes, el 28% amb més d'un miler i els qui podríem considerar gairebé monògams, amb una mitja de deu o menys. Com conclou un treball sobre aquesta temàtica, «l'anomalia psicològica i l'esterilitat de les relacions homosexuals, caracteritzades per l'autocentrisme i la recerca de plaer sense responsabilitat fan que la *monogamia* entre homosexuals o lesbianes sigui quasi impossible.»⁷ Si hi afegim l'estil de vida d'aquest sector de la població, dona com a resultat un mitja de longevitat menor que la resta de la població.

No està de més recordar les peticions dels activistes homosexuals en la primera marxa de l'orgull gai a la ciutat de Washington. La primera demanda exigia la derogació de totes les lleis que prohibeixen la sodomia i la legalització tot tipus de perversió sexuals. Altres requestes se centraven en la gratuïtat de les operacions de canvi de sexe, la legalització de «matrimonis homosexuals» i l'adopció d'infants per part d'aquests. La quarta petició exigia la participació de tot aquest col·lectiu en totes les seves modalitats (homosexuals, lesbianes, bisexuals, transexuals, etc.) en els programes d'educació sexual en les escoles. Fem-nos càrrec de tot el que això significa i implica.

Aquestes dades, mèdiques i sociològiques, són prou significatives per veure la negativitat dels esmentats comportaments. Caldria, a més, tenir en compte els efectes sobre els referents morals de la població, la incidència sobre les famílies i l'educació dels infants, per assegurar-ne el daltabaix que pot representar l'acceptació social de la SSA per a les generacions futures.

Alguns apunts jurídics

Des d'una perspectiva jurídica, hom pot també descobrir noves llums.⁸ Per què l'estat regula els matrimonis heterosexuales? Constitueix això una discriminació? Cal matisar què significa la discriminació. Si per discriminació hom entén el menyspreament d'alguna persona en funció d'una característica la que identifica, sigui sexe, estat civil, religió, nacionalitat, etc., aleshores, la dita discriminació constitueix un atemptat contra la dignitat humana. Ara bé, hom empra sovint en la literatura i praxi polítiques el mot *discriminació positiva* per significar el fet d'ajudar amb alguns avantatges (econòmics, fiscals, d'habitatge, educatius, etc.) aquelles persones i institucions socials que col·laboren de forma decisiva a la funció pròpia de l'estat, és a dir, al bé comú. No és propi de l'estat regular els *afectes* entre persones, ni totes les seves eleccions com a marxamo o garantia d'aprovació social i moral, d'altra manera hauria de legislar i regularitzar l'amistat en qualsevulla de les seves manifestacions i fins i tot el celibat i la vida monàstica.

La unió esponsalícia té unes característiques, de les quals no gaudeixen altres institucions socials o manifestacions afectives, que, pel que fa a la procreació i l'educació de nous ciutadans, té una importància cabdal per a la missió de l'estat. La responsabilitat de l'estat quant a la família sorgeix davant la indefensió dels nou nats, la seva adient educació amb vista a forjar bons ciutadans i les relacions de justícia que s'esdevenen, sovint de major vulnerabilitat en la dona quan opta per una descendència que li exigeix major sacrificis professionals i, per tant, socials i econòmics. El bé de la família és, doncs, un bé de primer ordre per a la societat, i en la mesura que contribueix decisivament al bé que ha de procurar l'estat, aquest li ha de donar suport i afavoriment.

El no reconeixement jurídic d'altres manifestacions afectives no n'implica el menyspreu ni la prohibició. Hom pot pensar en altres relacions de convivència com ara entre germans, amics, familiars, o bé laborals, monacals, etc. Tanmateix, si les dites convivències, no en virtut del seu *afecte* sinó de la seva contribució al bé comú pel que fa a l'ajut a persones amb discapacitats o limitacions, l'estat, pel bé que això representa, pot regular-les i afavorir-les amb avantatges adients. Pensem, per exemple, familiars que renuncien a part de la seva vida professional per tenir cura dels

⁷ Prospecte educatiu del Family Research Institute, *Consecuencias médicas de lo que hacen los homosexuales*, Washington, D.C., 1992. Podeu trobar-lo a <http://providafamilia.org/doc.php?doc=doc49291>.

⁸ Recolzem part de la nostra argumentació en l'article de RICHARD STITH i JOSÉ PÉREZ ADÁN, *La legitimación de las uniones homosexuales como uniones familiares supone discriminación para el resto de uniones*, Revista ISTMO, 1-7-2003 (a Internet: <http://www.mujuernueva.org/documentos/articulo.phtml?id=917>).

avis, malalts i disminuïts. Cal dir, però, que la jurisprudència comuna d'un país sol donar resposta a aquestes situacions sense necessitat d'endegar una nova legislació adient *ad hoc*, i si es fa és més per motius polítics i ideològics que pràctics i reals. De fet, gairebé tots els beneficis d'un matrimoni a nivell d'herències, transmissió de béns, propietats compartides, etc., es poden regular amb acords legals davant notari, independentment que tinguin relacions sexuals o manifestin algun tipus d'afecte.

Si considerem, a més, que per raó d'afecte es legisles a favor de les unions de persones del mateix sexe, aleshores sí que hi hauria una greu discriminació enfront d'altres estructures de convivència –per exemple, dues ancianes que viuen juntes, tres germans en una casa, quatre amics que comparteixen pis d'anys ençà ...– que mantenen una relació d'afectivitat i compromís, i tanmateix es veurien privades dels avantatges legals que es volen atorgar a les unions d'homosexuals.⁹

La dimensió pregonament educativa que té la llei pot donar a entendre quelcom contrari al que la llei pretenia: en arranjar certs casos particulars en el marc d'una llei general, la ciutadania pot mal interpretar-ho com un vist-i-plau de situacions generals. Casos com la llei de l'avortament, que cercava d'evitar la condemna de situacions *extremes* –no podem oblidar que es tractava d'una llei de *despenalització*–, n'ha esdevingut per a la societat l'acceptació que, fins i tot, hom ho reclama com un dret. L'íntima connexió *no prohibició* ⇔ *acceptació* ⇔ *reconeixement* d'un fet que en res contribueix al bé comú és una realitat freqüent en les nostres legislacions. La dinàmica social, però, d'aquesta vinculació no fineix aquí. D'un reconeixement social d'un comportament que considerem immoral, com ara l'avortament o l'exercici de l'homosexualitat, comporta que, en ser reconegut, cal defensar-lo i per tant, qualsevol manifestació o actuació que vagi contra allò legalment admès esdevé un atemptar contra una suposada opció lliure de la ciutadania. Tant és així que, per exemple en l'àmbit de l'avortament són moltes les veus que demanen que tot metge ginecòleg que treballi en la sanitat pública no hauria mai d'oposar-se a la realització d'un avortament. S'arriba a l'absurd que allò que era contrari al bé comú i inicialment penalitzat ara, qui ho segueix defensant, ha de fer objecció de consciència, però, de fet, resta arraconat per l'equip mèdic i la direcció hospitalària en no acceptar la nova «normalitat».

Aquesta dinàmica, aplicada a l'acceptació de parelles de fet per raons d'*afecte*, comportarà que tota persona o grup humà que en manifesti la discrepància haurà de ser penalitzada i la seva actuació prohibida. Si seguim així, i són coherents, aviat no podrem ensenyar el catecisme de l'Església catòlica en les escoles ni publicar articles defensant les nostres opinions, en ser titlades d'homofòbia i perseguides socialment i legislativa –fets ambdós que ja s'han insinuat des de d'àmbit polític en algunes autonomies de l'estat espanyol.¹⁰ I no sols no es podrà ensenyar la doctrina catòlica sinó que s'obligarà, en nom d'un suposat respecte als drets d'elecció de sexe, programes educatius per assolir l'esmentat objectiu. A Estats Units, per exemple, Virginia Uribe, lesbiana i mestra d'escola, fundadora del *Project 10* –programa d'educació sexual que presenta l'orientació sexual com una opció més–, ha rebut un premi pel seu «lideratge creatiu en favor dels drets humans». Com a llibres de text emprats podem esmentar, per l'expressivitat dels seus títols, “Heather Has Two Mommys¹¹ (Heather té dues mamàs) i Daddy's Roommate¹² (El company d'habitació de papà). Resten els comentaris. A casa nostra, només cal veure els recursos pedagògics que des de la conselleria d'educació s'ofereixen a les escoles quant a l'educació sexual. L'exercici de la sexualitat és presentada com una realitat lúdica i aïllada de l'amor compromès i de la fidelitat. Penseu en les conseqüències pel que fa al domini de la voluntat, al descobriment de la bellesa dels amors nobles i a la forja de futures famílies. El procés de conscienciament social quant a aquest esllavissament degeneratiu social és qüestió de temps, i la pressió mediàtica i la manca de referents socials hi ajuden. Donant un pas més, el moviment homosexual americà ha acceptat en les seves

⁹ Argument manllevat de *Doce argumentos para decir no al matrimonio homosexual*, Forumlibertas.com, 21-9-2004.

¹⁰ Cf. JORDI MERCADER, *El paso siguiente: la educación homosexual en las escuelas*, ForumLibertas, 5-7-2004.

¹¹ LESLEA NEWMAN, *Heather Has Two Mommies*, Alyson Publications, 1-6-2000.

¹² MICHAEL WILLHOITE, *Daddy's Roommate*, Alyson Publications, 1-12-1991.

files la presència de grups com ara NAMBLA (North American Man-Boy Love Association), de caràcter pedofílic. *The Advocate*, revista en favor dels homosexuals de major tirada a Estats Units, publicà un article del fundador de NAMBLA, defensant que la pederàstia no és per ell un desordre parafilic sinó quelcom que l'allibera. Aquest mateix personatge havia estat president del New York Gay Activists Alliance i fundador de la Coalició per als drets lèsbics i homosexuals (Coalition for Lesbian and Gay Rights). Resten, una altra vegada, els comentaris.

Per aquest motiu no penso que sigui un encert, com fan alguns articulistes, de lluitar contra la legislació de parelles de fet homosexuals tot admetent-ne alhora la neutralitat moral.

No tot el que és legal és alhora moral. Quan el tarannà legislatiu d'un país resta sota l'influx del *positivisme jurídic* –el criteri de bondat rau en allò que dictamina la llei– o el *sociologisme jurídic* –la llei ha de sancionar la consciència social de cada poble– s'obre la porta, i l'experiència ho demostra, a legislacions que contradiuen la dignitat humana. *Lex iniusta nulla lex*, diu l'adagi. La llei, doncs, ha de respectar els drets humans i la dignitat humana, ha de facilitar el veritable desenvolupament humà, ha d'afavorir la vertadera justícia, de tota la persona i de totes les persones i els pobles i ha de ser *pedagoga* d'humanitat.

Els qui defensen una pretesa neutralitat de la llei que, com hem vist, acaba anant contra els qui no pensen com ells, solen argumentar dient que el legislador no pot imposar càrregues a persones que no practiquen certes idees morals, o que s'han de respectar les opinions dels tots els ciutadans i, més encara, l'opinió de la majoria, que és bo de regular tot el que es dona al carrer clandestinament. Contra tot això cal afirmar que les lleis que no s'adiuen amb la dignitat humana deshumanitzen la societat. En efecte, el Papa Joan Pau II afirmà, tot adreçant-se als joves, que «un món sense referència a Crist –aquest és el missatge central de la Jornada Mundial de la Joventut de Toronto, comentava el mateix pontífex–, és un món que, abans o després, acaba per anar contra l'home. La història d'un passat encara recent ho demostra. No es rebutja Déu sense rebutjar també l'home». ¹³ El que no és segons la saviesa divina i la disposició creadora de Déu va, sens dubte, contra l'home i la societat.

Del matrimoni a l'adopció

De l'acceptació social i legislativa de les unions de persones del mateix sexe a la possibilitat de l'adopció per part d'aquestes hi ha només un pas. Els arguments que hom emprà per negar l'adopció es fonamenten, sobretot, en la manca de referents paternomaternals i la seva incidència en la construcció de la identitat sexual de l'infant. Hi estic totalment d'acord. M'adono, però, que en la mesura que la societat accepti aquesta nova relació humana com a normal, quant als avantatges o desavantatges pels infants, aquesta pèrdua de referents no es considerarà com una veritable mancança, sinó quelcom que resta dins els criteris de la normalitat. Aleshores es podran proporcionar pocs arguments de pes per evitar-ho i només restarà el recurs als resultats estadístics d'estudis sobre la temàtica que ens ocupa.

De fet, s'han publicat força treballs sobre la paternitat homosexual i els efectes que provoquen en els infants. Molts d'aquests pretenen mostrar que els nens no queden afectats negativament en ser criats per parelles del mateix sexe. Fins i tot l'Acadèmia Americana de Pediatria publicà en la revista *Pediatrics* una declaració amb la qual donava suport al dret d'adopció per part de parelles homosexuals amb una argumentació que feia referència al estudis esmentats. ¹⁴

Ara bé, d'un altre costat, hi ha estudis prou assenyats que assenyalen les greus deficiències dels primers, en ser tendenciosos, en partir de pressupòsits falsos, en seleccionar prèviament els grups, en emprar criteris de *normalitat* i *afectació* esbiaixats i altres mancances que desdiuen del rigor científic. En darrer terme, cal afirmar que encara no hi ha suficients treballs d'investigació sobre

¹³ JOAN PAU II, *Angelus*, 4-8-2002.

¹⁴ CARLOTA DE BARCINO, *Adopción por homosexuales, ¿Qué interés prevalece?*, *Mujer Nueva*, 30-5-2002: <http://www.vidahumana.org/vidafam/homosex/adopcion.html>.

aquesta temàtica que determinin de forma científica conclusions vàlides.¹⁵ Això no obstant, faig meu el següent comentari de Jokin de Irala, ple de seny i pregonament lluminós: «Quan es començà a fumar a Europa, ningú no sospitava, ni de lluny, que el tabac causaria càncer de pulmó. Si aleshores s'haguessin estudiat a només vint-i-cinc fumadors incorregibles no s'haurien trobat diferències entre ells i la resta de la població quant al risc de càncer de pulmó. Malgrat tot, el sentit comú fa pensar que al ser humà el que més li convenia no era respirar fum sinó aire pur.»¹⁶

L'esllavissament pel que fa a la conscienciació social només ha de recórrer el següent raonament: si les dites unions són bones i no fan cap mal a la societat ni a les persones, tampoc poden fer-lo als infants. Sembla pura lògica; la realitat antropològica humana, però, mostra una altra veritat. Per tant, penso que les raons per les quals hom nega l'adopció d'infants per parelles homosexuals han d'arribar també a recolzar en la malícia intrínseca de les mateixes unions gay. Això no obstant, els efectes sobre els infants, des d'una perspectiva mèdica i sociològica, reblen més encara que l'esmentat tipus d'adopció és alhora inadequat i injust.

L'interès dels infants, clau de volta i criteri definitiu en l'adopció, fa que hom sostingui la necessitat que siguin adoptats per matrimonis estables, evidentment heterossexuals, i si és possible amb altres fills. Davant l'argument que és millor que els orfes tinguin una «família» de pares homosexuals abans de ser abandonats, penso que els fets, per si mateixos, ho desmenteixen, car, per exemple, a Espanya, les llistes d'espera d'adopció assoleixen els nou anys i, en els darrers cinc anys, les adopcions internacionals s'han multiplicat un 264%.

Hi ha qui gosa dir que la prohibició a parelles del mateix sexe d'adoptar infants constitueix una discriminació –i més encara quan a la futura Constitució Europea, en l'article 21, ha estat inclòs la no discriminació per raó d'orientació sexual–. Cal distingir, com ja hem explicat, entre la discriminació positiva, és a dir, el tracte desigual en funció del bé comú, a la discriminació negativa. Qui argumenta que no tractar a tots igual és una discriminació no podria imposar càrregues desiguals a gent amb capacitats adquisitives desiguals. Tothom entén l'absurd de l'argumentació. Com comenta Carlota Barcino¹⁷ –amb gran sentit comú– en un article sobre l'interès dels infants en les adopcions, un xicot baix no pot al·legar discriminació en no ser admès en un equip de bàsquet. Qui no és apte per a una funció no se li fa cap discriminació en no acceptar-lo per exercir-la.

I pel que fa a l'adopció per part de parelles del mateix sexe, cal tenir en compte algunes dades significatives. Alguns estudis seriosos mostren que els infants de llars homosexuals són quatre vegades més propensos a cercar la seva identitat sexual experimentant conductes homosexuals.¹⁸ A més, com ja hem comentat, està comprovada la considerable promiscuïtat de les unions de persones del mateix sexe. Imagineu-vos els efectes en infants que si quelcom necessiten és l'estabilitat en la llar. Cal també afegir la necessitat del referents masculí i femení per confegir la pròpia identitat. La manca d'un dels referents té serioses conseqüències en els infants. Si considerem, alhora, que les llars d'unions homosexuals seran sempre una minoria, això comporta que els nens i nenes que hi formen part se sentiran diferents de la resta. Tot això fa que institucions com ara l'Associació Espanyola de Pediatria s'hagi manifestat sobre aquesta temàtica en asseverar: «El nucli familiar amb dos pares o dues mares és, des del punt de vista pedagògic i pediàtric, clarament perjudicial per a desenvolupament harmònic de la personalitat i adaptació social de l'infant.» Hem d'afirmar, doncs, amb força que mai no podem emprar els infants com a mitjà de reivindicacions d'un grup social.

Conclusió

Ens preguntaven en l'inici de l'article, després de la presentació d'uns fets, quin havia de ser el comportament davant de les unions homosexuals, tant de l'estat, com de les persones amb

¹⁵ JOKIN DE IRALA, *Sobre la adopción de lesbianas*, cit.

¹⁶ *Ibid.*

¹⁷ CARLOTA DE BARCINO, *Adopción por homosexuales, ¿Qué interés prevalece?*, cit.

¹⁸ *Ibid.* La autora recolza en el llibre de PATRICIA MORGAN, *Children As Trophies*, The Christian Institute, 2002.

responsabilitats públiques, com de la mateixa ciutadania. Penso que la resposta ha estat palesa al llarg de l'anàlisi multidisciplinària. El rebuig clar de les esmentades unions com del mateix fet de l'exercici de l'homosexualitat és decisiu pel futur del veritable matrimoni i del creixement seré de la identitat personal dels infants.

Tanmateix, cal distingir, com fa l'Església en tots els darrers documents sobre aquesta temàtica, entre la condició o tendència homosexual i els actes homosexuals. Aquests últims són intrínsecament desordenats, i en cap cas no poden rebre aprovació. Cal, doncs, «deplorar amb fermesa –afirma la Congregació per a la Doctrina de la Fe– que les persones homosexuals hagin estat, i ho siguin encara, objecte d'expressions malèvols i d'accions violentes. Aquests comportaments mereixen la condemna dels pastors de l'Església, arreu on es donin. Revelen una manca de respecte pels altres, que lesiona uns principis elementals sobre els quals es basa una sana convivència civil. La dignitat pròpia de tota persona sempre ha de ser respectada en les paraules, en les accions i en les legislacions».¹⁹

«Amb tot –continua la Congregació i proposem a manera de conclusió que fem nostra–, la justa reacció a les injustícies comeses contra les persones homosexuals de cap manera no pot dur a l'afirmació que la condició homosexual no sigui desordenada. Quan aquesta afirmació és acollida i, en conseqüència, l'activitat homosexual és acceptada com a bona, o també quan s'introdueix una legislació civil per a protegir un comportament al qual ningú no pot reivindicar cap dret, ni l'Església ni la societat en el seu conjunt no haurien aleshores de sorprendre's si també guanyen terreny altres opinions i pràctiques tortuoses i si augmenten els comportaments irracionals i violents».²⁰

¹⁹ CONGREGACIÓ PER A LA DOCTRINA DE LA FE, *La no discriminació de les persones homosexuals*, n. 7.

²⁰ *Ibid.*